

פרשת משפטים

כל אלמנה ויתום לא תענון (א, כב)

בביתו של הגאון רבי צבי ברוידא התגוררה נערה יתומה עניה שסייעה בעבודות הבית הקלות וקבלה בשכרה מעט מעות ומקום לדור בו.

פעם אירע שכמה תכשיטים וחפצי ערך נגנבו מהבית, וחשדה של הרבנית נפל על העוזרת.

מן הסתם חשבה לעצמה הרבנית נטלה היא את הדברים יקרי הערך, כי מי עוד מלבדה יודע היכן כם מוטמנים...?

נגשה הרבנית אל בעלה ושאלה אותו האם יכולה היא להזמין את הנערה לדין תורה.

השיב לה בעלה בחיוב.

בהגיע היום המיועד התכוננה הרבנית לצאת אל בית הדין והנה היא מבחינה בבעלה, כשאף הוא לובש את כובעו ומעילו.

לאן פניך מועדות? שאלה הרבנית. לבית הדין השיב הרב.

אין כל צורך שתטרח אמרה הרבנית אדע לבדי מה לטעון בבית הדין.

אינני מתכוון לעזור לך בטענותיך השיב הרב אני הולך לבית הדין כדי לסייע בטענותי ליתומה העניה העובדת בביתנו, שהרי אין לה כל קרוב או גואל ומי יטען עבורה...?!

כאשר ראתה הרבנית כי כך הם פני הדברים ביטלה את דין התורה.

לאחר כמה ימים נתפס אדם שגנב חפצי ערך בכמה מבתי העיר ובביתו נמצאו גם התכשיטים וחפצי ערך שנגנבו מבית הרב.

מקור: וקראת לשבת עונג